

Sự lợi hại của Tình Báo Do Thái Mossad

Baomai.blogspot

1. Mở bài

Hiện nay, không một cơ quan mật vụ nào trên thế giới bí ẩn, gây sợ hãi và được khâm phục hơn Mossad, cơ quan tình báo hải ngoại của Do Thái, với những cấu trúc độc nhất vô nhị, cũng là một cơ quan gián điệp vậy máu nhiều nhất trong lịch sử tình báo thế giới. Chủ trương của Mossad là ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu, theo phương thức của sư thái chương môn phái Nga My là đuổi tận, diệt tuyệt. Kẻ thù, khi đã bị đưa tên vào danh sách tìm diệt, thì dù cho có cao bay, xa chạy đến tận góc biển chân trời nào, ẩn trốn đến bao lâu, thì cũng bị thiên la địa võng của Mossad tìm đến, đưa về châu Diêm Chúa.

Không những thế, việc trả thù còn nhắm vào thân nhân của những tên khủng bố, trước khi ra tay thanh toán, bộ phận tâm lý chiến của Mossad lại cho gửi vòng hoa và thiệp chia buồn với những hàng chữ “Xin nhắc nhở rằng, chúng tôi không quên và cũng không tha thứ”. Sau khi đưa nạn nhân về địa ngục, lại cho đăng phân ưu trên những tờ báo Ả Rập, phát hành khắp cả Trung Đông.

Phương pháp hành động của Mossad là ném đá dẫu tay, quyết không để lại một dấu vết nào, một chứng cứ nào, sau khi thi hành lệnh hành quyết.

Cộng đồng tình báo Do Thái có 3 cơ quan chính là: Tình báo quốc nội (Shin Bet), Tình báo Quân đội (Aman) và tình báo hải ngoại là Mossad. Mossad có nhiệm vụ thu thập tin tức tình báo, chống khủng bố, tiến hành các chiến dịch bí mật như các hoạt động bán du kích. Mossad được thành lập tháng 12 năm 1949, đến tháng 3 năm 1951, tái tổ chức, trực thuộc văn phòng Thủ Tướng. Báo cáo trực tiếp với Thủ Tướng. Nhân viên hiện tại có khoảng 1,200.

2. Lý do sát máu

Người Do Thái, sau khi bị diệt chủng 6 triệu người trong những trại tập trung của Đức Quốc Xã, và kể từ khi thành lập quốc gia, từng ngày, từng giờ, phải đối diện với cơn ác mộng bị xoá tên trên bản đồ thế giới, bởi khối Á Rập khổng lồ bao quanh.

Mọi người Do Thái, nam cũng như nữ, mỗi người là một tay súng, vừa học hành, làm việc và sẵn sàng chiến đấu để được sống còn, bảo vệ quốc gia, dân tộc. Những người chưa bị mất nước, chưa bị diệt chủng, chưa bị kẻ thù hăm dọa, có lẽ không hiểu nỗi tâm tình của người dân đối với quốc gia, dân tộc, cũng như đối với kẻ thù, như người Do Thái cả.

Cái lợi thế của Mossad trong việc đào tạo một điệp viên, sẽ không khó gì rèn luyện một người nói tiếng Đức thành thạo, thao tác đúng với một sĩ quan Quốc Xã. Cũng không thiếu gì những người Viễn Đông, người Nga thật sự, hay một người thành thạo tiếng lóng của Hoa Kỳ, bởi vì trước kia, người Do Thái sống rải rác khắp nơi trên thế giới.

Mối lo ngại hiện nay của Do Thái là chương trình sản xuất vũ khí nguyên tử của Iran, một quốc gia Hồi giáo, chủ trương xoá tên Do Thái trên bản đồ thế giới.

3. Do Thái tấn công chương trình hạt nhân của Iran

Cựu Giám đốc Tình Báo Mossad, Meir Dagan, không đồng ý một cuộc chiến tranh quân sự với Iran, cho rằng như thế không ngăn chặn được chương trình sản xuất vũ khí nguyên tử của nước này, trái lại, nó có thể dẫn đến thảm họa của một xung đột lớn trong vùng, kéo cả người Á Rập Hồi Giáo như tổ chức Hamas, Hezbollah và có thể cả Syria vào nữa. Meir Dagan ủng hộ bất cứ giải pháp nào có thể ngăn chặn chương trình hạt nhân mà không phát động chiến tranh quân sự với Iran.

Trong 8 năm giữ vai trò lãnh đạo Mossad, Meir Dagan đã tạo ra một thứ vũ khí thần kỳ, tuy không nói tên, nhưng rất nhiều người biết, đó là những cuộc tấn công chương trình hạt nhân Iran bằng một loạt sâu máy

tính có tên Stuxnet.

3.1. Virus Stuxnet

Điểm đặc biệt của virus Stuxnet là có thể xâm nhập vào máy tính an ninh cao mà không cần phải nối kết vào Internet, một điều tưởng chừng như không có thể làm được.

Từ tháng 6 năm 2010, Stuxnet đã tấn công, và phát ra lệnh tự hủy, đối với hệ thống máy tính thuộc cơ sở hạt nhân Natanz của Iran, nơi mà các khoa học gia đang điều khiển các máy ly tâm làm giàu chất Uranium. Do Thái là nước tạo ra thứ vũ khí ảo, phi thường này.

3.1.1. Làn theo dấu vết

Symantec là một công ty an ninh mạng có chi nhánh đặt tại Tel Aviv, Do Thái. Người đứng đầu chi nhánh là Sam Angel cho biết: “Stuxnet là một cuộc tấn công tinh vi mà tôi chưa từng thấy, đã tấn công vào một công nghiệp lâu đời và đặc biệt là không nối kết với Internet, là một việc hiếm

có. Các nước hứng chịu cuộc tấn công này là Iran, Indonesia, Malaysia và Belarus”.

Ngày 17-6-2010, Ulasen, một chuyên viên của công ty an ninh mạng, có tên là VirusBlokAda, tại Minsk, nhận được một Email của công ty Iran, phàn nàn rằng, những máy tính của họ liên tục bị tắt, rồi lại tự khởi động. Ulasen và một chuyên viên khác phải mất một tuần lễ để kiểm tra, thì mới phát hiện ra Stuxnet. Ulasen bèn thông báo cho các công ty an ninh mạng, trong đó có Symantec.

Một kỹ sư tại Symantec đã phát hiện ra 2 máy tính chỉ huy cuộc tấn công này. Một trong những máy chủ (Server) ở Malaysia và một server khác thì ở Đan Mạch. Cả 2 máy chủ này đều được truy cập vào được bằng địa chỉ www.todaysfutbol.com và địa chỉ www.mypremierfutbol.com. Hai địa chỉ này được đăng ký dưới cái tên giả, bằng thẻ tín dụng giả, qua một công ty đăng ký Internet lớn nhất thế giới, có trụ sở ở Arizona, Hoa Kỳ.

Symantec đã liên lạc, ra và vào, tại 2 máy chủ này để theo dõi hoạt động của Stuxnet.

Theo phân tích, Stuxnet đã lây nhiễm khoảng 100,000 máy tính trên thế giới, trong đó, có hơn 60,000 ở Iran, hơn 10,000 ở Indonesia và 5,000 ở Ấn Độ.

Tại Natanz, các máy ly tâm được bảo vệ an ninh quân sự. Các máy ly tâm cao 1.8m, đường kính 10cm được đặt bên trong những boongke. Điều khiển hệ thống máy ly tâm là hệ thống điều hành Siemens do Đức chế tạo, chạy với Microsoft Windows.

3.1.2. (Phần kỹ thuật). Các lỗ hổng an ninh và kế điệu hồ ly sơn.

Stuxnet lợi dụng các lỗ hổng trong Windows để thao tác với hệ thống. Virus vào các máy tính qua các ổ USB. Ngay khi ổ này được nối kết với một máy tính trong hệ thống, thì việc cài đặt virus xảy ra âm thầm. Trước hết, Stuxnet tìm kiếm các chương trình diệt virus trong máy để phá hỏng hoặc gỡ bỏ các chương trình đó.

Bước thứ hai, Stuxnet trú ẩn trong một phần của hệ quản lý và điều hành USB đó, và thiết lập đặc số kiểm tra, mục đích để làm gì thì các chuyên viên chưa biết rõ được.

Việc lây nhiễm sẽ dừng lại khi tổng số kiểm tra đạt đến giá trị bằng con số 19790509. Symantec suy đoán con số này là một mã số nào đó, khi đọc ngược lại, thì con số biểu thị ngày 09-05-1979, đó là ngày mà một thương gia Do Thái tên Habib Elghanian, bị Iran xử tử.

Đây có phải là sự việc trùng hợp hay không? Hay là một kế điệu hồ ly sơn, nhằm đánh lạc hướng?

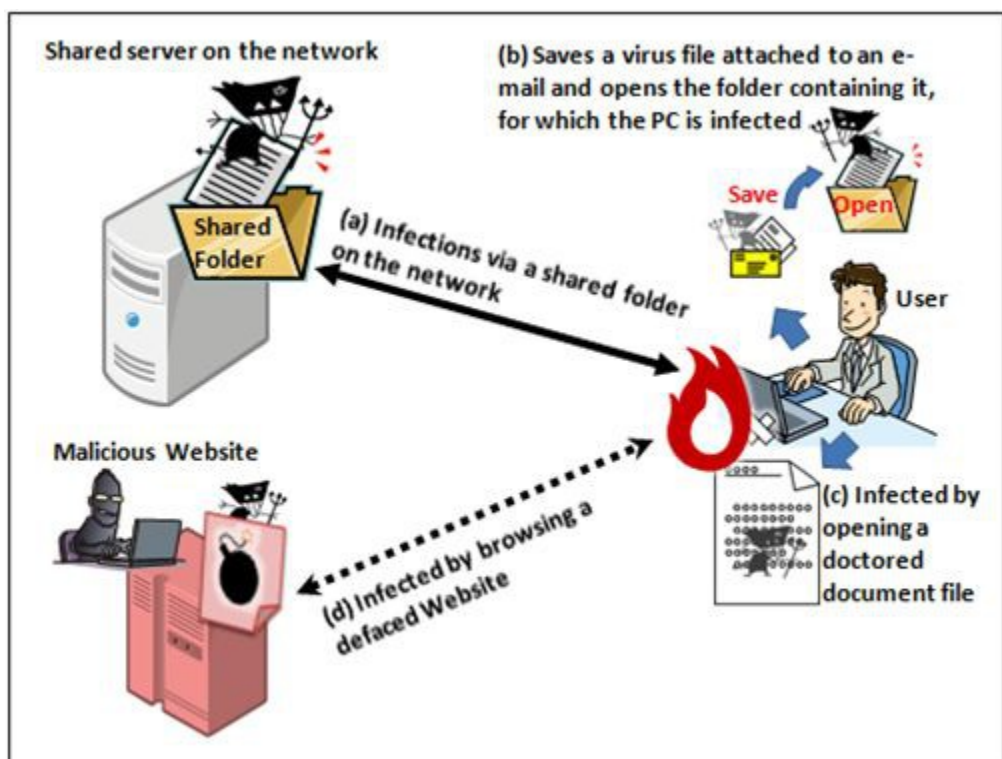

Theo thuật ngữ chuyên môn, thì trong hệ điều hành (Operating System) Windows có những lỗ hổng an ninh gọi là lỗ hổng “Zero-day”, là những lỗ hổng mà chưa có “bản vá”. Ngoài chợ đen, lỗ hổng thông thường giá 100,000USD bán cho những tin tặc (Hacker).

Stuxnet đã khai thác ít nhất 4 lỗ hổng an ninh như vậy. Đối với Do Thái, việc tìm ra những lỗ hổng như thế, thì ngoài khả năng của họ.

Vậy, làm thế nào mà Mossad có được những thông tin về công nghệ vi tính Siemens đang được xử dụng tại trung tâm Natanz của Iran?

Có những đồn đoán cho rằng Hoa Kỳ đã giúp Do Thái trong việc này, bởi vì, có một viện nghiên cứu của chính phủ Hoa Kỳ ở Idaho, nơi đó các khoa học gia nghiên cứu công nghệ điều khiển vi tính Siemens đang được xử dụng ở Natanz.

Ngày 15-1-2011, tờ New York Times cho biết, Do Thái đã thử nghiệm có hiệu quả, là virus Stuxnet đã làm ngừng quay khoảng 1,000 máy ly tâm của Iran trong tháng 11 năm 2010, thật sự đã làm chậm lại sự phát triển chương trình hạt nhân của nước này.

Hai nhiệm vụ chính của sâu máy tính Stuxnet là, tấn công làm mất quyền điều khiển của các máy ly tâm, và bí mật ghi lại hoạt động của các nhà máy điện hạt nhân. Hệ thống điều khiển máy ly tâm của Iran do hãng Siemens của Đức chế tạo.

Ngày 19-10-2011, tờ New York Times cho biết, các nhà nghiên cứu phát hiện một loại virus mới tên là Duqu, có ý đồ đánh cắp những thông tin cần thiết để thực hiện một cuộc tấn công kế tiếp, nhưng mục đích hoàn toàn khác với virus Stuxnet.

4. Chiến dịch ám sát các khoa học gia nguyên tử Iran

4.1. Đánh bom giết chết nhà khoa học Mostafa Ahmed-Roshan

Ngày 11-1-2012, vào buổi sáng, một người đi xe moto đã gắn một quả bom nam châm vào chiếc xe Peugeot 405, chiếc xe phát nổ làm chết tại chỗ nhà khoa học hạt nhân Mostafa Ahmed-Roshan, 2 người khác trong xe là vợ và con gái bị thương nặng. Tài xế chết sau đó tại bệnh viện.

Ahmed-Roshan, 32 tuổi, cũng là giáo sư trường đại học Allameh Tabatabai, hiện là Phó Giám đốc Trung tâm Natanz, làm giàu chất Uranium, một cơ sở rất quan trọng đối với ngành công nghiệp hạt nhân của Iran.

Trung tâm Natanz hiện có 8,000 máy ly tâm làm giàu Uranium, mỗi máy cao 1.8m, đường kính 10cm.

Sau cái chết của Roshan, chính quyền Iran khẳng định Hoa Kỳ và Do Thái đứng sau hành động giết người này.

Ngoại trưởng Hoa Kỳ, bà Hillary Clinton tuyên bố: “Tôi khẳng định rằng, Hoa Kỳ không can dự vào bất cứ hành động khủng bố nào trong nước Iran cả”.

Thủ Tướng Do Thái, Shimon Peres cho biết: “Theo hiểu biết của tôi, thì Do Thái không can dự vào việc tấn công này”.

Hiện trường vụ ám sát chuyên gia hạt nhân Mostafa Ahmadi Roshan

Người Iran không quan tài nhà khoa học trẻ Mostafa Ahmadi Roshan, 32 tuổi, được cho là bị Mossad ám sát ngày 11-1-2012

Phát ngôn viên bộ quốc phòng Do Thái phát biểu: “Tôi không biết ai ra tay đối với nhà khoa học Iran này, nhưng chắc chắn là tôi không có một giọt nước mắt nào cả”.

Thế nhưng trên trang Blog của mình, ông Richard Silverstein, một chuyên viên phụ trách về các vấn đề an ninh Iran, viết như sau: “Theo nguồn tin đáng tin cậy của tôi, thì Mossad và tổ chức MEK đã thực hiện cuộc tấn công giết người này”. MEK (viết tắt từ một tên khác là Mojahedin-e-Khalq Organization) một tổ chức chống chính quyền Iran là Thánh Chiến Nhân dân (People's Mujahideen).

4.2. Cái chết của nhà khoa học Darioush Rezaeinejad

Ngày 23-7-2011, khoa học gia hạt nhân Iran, Darioush Rezaeinejad, 45 tuổi, bị bắn chết trong khi ông ta và vợ đậu xe chờ rước đứa con ở trường mẫu giáo. Hung thủ đi xe mô tô đã vọt mất liền sau đó. Cũng như thường lệ, chính quyền Iran cáo buộc Do Thái và Hoa Kỳ đứng sau vụ ám sát đó.

4.3. Tình báo Mossad và phiến quân MEK đứng sau các vụ ám sát ở Iran

Ngày 10-2-2012, lần đầu tiên các quan chức Hoa Kỳ xác nhận, những vụ tấn công ám sát các nhà khoa học hạt nhân Iran, là do nhóm phiến quân MEK thực hiện. Nhóm này được tình báo Mossad tài trợ, huấn luyện và trang bị vũ khí.

Kể từ năm 2007 đến nay, có ít nhất là 5 khoa học gia hạt nhân Iran bị ám sát dưới nhiều hình thức.

Chính quyền Obama biết rõ chiến dịch này, nhưng khẳng định không

nhúng tay vào. Ngoài các vụ ám sát, Mossad và MEK cũng liên quan đến một vụ nổ long trời lở đất vào ngày 12-11-2011, phá hủy trung tâm nghiên cứu phát triển hỏa tiễn ở Bin Kaneh, làm thiệt mạng thiếu tướng chỉ huy trưởng trung tâm và hơn 10 khoa học gia khác. Iran bị một cú thiệt hại quá nặng nề.

“Tôi tên là Majid Jamali Fashi. Cách đây 3 năm, tôi tiếp xúc lần đầu tiên với Mossad tại Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ. Tôi được yêu cầu cung cấp tin tức về một số nơi ở Tehran. Tôi đã viết ra 30 trang, và đến giao cho toà lãnh sự Do Thái ở Istanbul. Sau đó, tôi được huấn luyện ám sát, tập dượt bắn súng, chạy trốn, dùng quần áo và mỹ phẩm để hoá trang. Trở về Tehran, tôi được cấp bom, súng đạn, 2 điện thoại vệ tinh và một chiếc Honda 125 phân khối.

Ngày 12-2-2010, qua 2 chiếc điện thoại, tôi nhận lệnh đánh bom giết khoa học gia Ali Mohammadi. Tôi dựng chiếc Honda có gắn bom, sát bên cạnh chiếc xe của Ali Mohammadi, khi ông từ trong nhà ra đến chiếc xe, thì tôi dùng remote control kích nổ. Tôi được thưởng trước 120,000 USD”.

Thanh niên tên Majid Jamali Fasha bị kết án tử hình ở Iran.

4.5. Iran bại trận trong cuộc chiến gián điệp

Kể từ năm 2005, cơ quan phản gián Iran Oghab-2 đã có nhiệm vụ bảo vệ bí mật tất cả những hoạt động có liên quan đến chương trình hạt nhân của nước này, bao gồm tên tuổi các nhà khoa học, các cơ sở, kế hoạch chương trình... Thế nhưng Oghab-2 đã thất bại trong nhiệm vụ.

- Tháng 3 năm 2007, Thiếu Tướng Ali Reza Asgari, Thứ trưởng Quốc Phòng, Lãnh tụ Vệ binh Cách mạng, đã đào thoát sang tỵ nạn tại Hoa Kỳ. Đó là, trong chuyến công tác đến Damascus, Syria, ông để vợ ở lại đó, rồi thuê xe chạy đến biên giới, đưa hối lộ 1,500USD cho biên phòng để vào Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ vào ngày 7-2-2007, mà không cần giấy thông hành. Báo cáo cho biết, đã có 2 người đặt phòng cho ông để ở 3 đêm tại khách sạn Ceylan Hotel. Đến ngày 9-2 thì ông biến mất. Tờ

Sunday Times cho biết, Tướng Asgari là một kho tàng quý báu của tình báo Hoa Kỳ. Iran cho rằng Asgari bị bắt cóc và bị giết, họ đã khai tử ông. Hoa Kỳ cũng thừa cơ hội, khai sanh cho Asgari, với cái tên và lý lịch khác.

- Cũng trong năm 2007, Khoa học Gia Nguyên Tử Ardeshir Hassanpour bị chết một cách bí ẩn mà không tìm ra thủ phạm.

- Kế đến, Tổng Thống Obama công khai tuyên bố một cơ sở bí mật về hạt nhân ở Fordo. Thế là bí mật của Iran đã bật mí trước công luận.

- Hoa Kỳ còn biết được biện pháp bảo vệ bí mật, là Iran đã chuyển 75% chương trình làm giàu Uranium ở cấp thấp (Low Enriched Uranium-LEU) sang Nga, rồi sau đó đưa sang Pháp để chuyển đổi thành năng lượng hạt nhân.

Như vậy, xem như Iran bị thảm bại trên mặt trận gián điệp với Do Thái và Hoa Kỳ.

5. Mossad đuổi tận diệt tuyệt thủ phạm vụ thảm sát Munich 1972

5.1. Cuộc thảm sát ở Munich năm 1972

Cuộc thảm sát xảy ra trong thời gian diễn ra Thế Vận Hội Mùa Hè năm 1972 ở Munich, Tây Đức, khi các lực sĩ Do Thái bị tấn công bởi Tổ Chức Tháng Chín Đen (Black September Organization-BSO), một nhóm vũ trang thuộc tổ chức Fatah của Yasser Arafat. Kết quả, 11 lực sĩ Do Thái bị giết.

Ngày 5-9-1972, lúc 4g 30 sáng, 5 tên khủng bố Palestine trùm mặt nạ đen, leo qua hàng rào dây xích, xâm nhập vào Làng Thế Vận. Nhiều người trông thấy nhưng họ cho đó là việc bình thường, vì nhiều lực sĩ ra vào theo cách đó. Vũ khí được giấu trong các túi lực sĩ. 3 người bên

trong đến nhập bọn. Họ dùng chìa khoá đánh cắp được, xâm nhập vào 2 phòng của các lực sĩ Do Thái.

The victims of Munich

Trọng tài môn đô vật Do Thái, Yossef Gutfreund, nghe tiếng động ngoài cửa bèn bước ra xem. Trước mặt ông là một người trùm mặt nạ đen, tay cầm súng, ông la lớn “Anh kia! Ra khỏi đây ngay!”, miệng la tay vớ cặp tạ nặng 135kg ném về phía tên khủng bố. Thấy có động, trưởng đoàn lực sĩ Do Thái Tuvia Sokolovsky, lực sĩ chạy bộ Shaul Ladany, 4 lực sĩ khác và 2 bác sĩ nỗ lực chạy trốn, nhưng tất cả bị không chế bởi những họng súng của những tên Palestine.

Trên đường di chuyển từ phòng này qua phòng khác, lực sĩ đô vật Moshe Weinberg đánh bất tỉnh và đâm chết một tên, trước khi bị bắn chết. Đồng thời, lực sĩ cử tạ Yossef Romano, 31 tuổi, tấn công làm bị

thương một tên khác trước khi bị bắn chết. Cuối cùng, những tên khủng bố đã chế ngự được 9 lực sĩ Do Thái và bắt làm con tin.

Đến 9 giờ 30 sáng, nhóm khủng bố tự nhận là thành viên của Tổ chức Tháng Chín Đen và đưa ra những yêu sách để trao đổi con tin:

- Nhà nước Do Thái phải thả 234 tù nhân người Palestine.

- Chính phủ Đức phải cung cấp phương tiện và bảo đảm an toàn để họ rời Tây Đức.

Sau những giờ thương lượng căng thẳng, nhóm khủng bố chấp nhận một kế hoạch:

- Nhóm khủng bố được trực thăng đưa đến phi trường nằm trong căn cứ NATO ở Firstenfeldbruck, ở đó, một phi cơ sẽ đưa họ đến Cairo, thủ đô Ai Cập.

- Những con tin Do Thái sẽ được xe bus đưa đến 2 chiếc trực thăng, để đến căn cứ NATO.

Trong khi di chuyển, an ninh Tây Đức mới phát giác ra là, đã có 8 tên khủng bố, chứ không phải 5 tên mà theo kế hoạch, các tay súng bắn tia phải triệt hạ tại phi trường. Như vậy, 3 tên này không phải là mục tiêu triệt hạ, đó là đầu mối gây ra cuộc thảm sát.

Lúc 10 giờ tối, tại căn cứ NATO, các xạ thủ bắn tia đã hạ 5 tên khủng bố theo kế hoạch.

Lúc 11 giờ tối, khi nghe tin 5 tên khủng bố bị bắn hạ, các cơ quan truyền thông loan tin nhầm lẫn, là các con tin Do Thái đã được cứu thoát.

Khoảng 1 giờ sau, 3 tên khủng bố còn lại dùng lựu đạn cho nổ một chiếc trực thăng, 9 lực sĩ ở chiếc trực thăng còn lại, bị lôi ra bắn chết từng người.

3 giờ sáng, phóng viên Thế Vận Hội của đài ABC, Jim McKay, mắt ứa lệ, tuyên bố “Họ chết tất cả rồi”.

3 tên khủng bố còn lại bị bắt giữ, thế nhưng sự việc chưa kết thúc. Đó là ngày 29-10-1972, một nhóm Palestine lại cướp chiếc phi cơ của hãng hàng không Đức, Lufthansa, và đòi chính phủ Đức phải thả 3 tên khủng bố. Đức thả 3 người trước sự giận dữ của người Do Thái.

5.2. Chiến dịch Con Thịnh Nộ Của Thượng Đế (Operation Wrath of God)

Sau vụ 11 lực sĩ Do Thái bị giết, nữ Thủ tướng Golda Meir ra lệnh cho Mossad truy lùng, lập Danh Sách Tìm Diệt để tiêu diệt tất cả những người trực tiếp hay gián tiếp liên hệ đến vụ thảm sát, không chừa một móng nào cả.

Tướng Aharon Yariv, cố vấn của thủ tướng về chống khủng bố, cùng với bộ trưởng quốc phòng Moshe Dayan (Tướng Độc Nhân) và giám đốc Mossad là Zvi Zamir thành lập Chiến dịch Con Thịnh Nộ Của Thượng Đế (Operation Wrath of God) để tiêu diệt tất cả các thủ phạm.

5.2.1. Chiến dịch Biệt đội Lưỡi Lê (Operation Bayonet)

Biệt đội Lưỡi Lê có nhiệm vụ truy tìm, lập danh sách để triệt hạ tất cả những người có liên hệ đến vụ thảm sát Munich 1972.

Công việc đầu tiên là lập danh sách tìm diệt. Với sự trợ giúp của những người Palestine trong Tổ Chức Giải Phóng Palestine (Palestine Liberation Organization-PLO) nằm vùng, làm việc cho Mossad, và các tổ chức gián điệp đồng minh, một danh sách được xem như sổ đoàn trường được thành lập.

5.2.2. Các thủ phạm đền tội

Nạn nhân đầu tiên là Abdel Wael Zwaiter, đại diện cho PLO ở Ý. Ngày 16-10-1972, hai nhân viên Biệt đội Lưỡi Lê, phục kích tại nhà riêng của Zwaiter, đã nã 11 phát vào thành viên Tháng Chín Đen này.

Mỗi phát đạn là để báo thù cho một lực sĩ trong 11 người bị sát hại ở Olympic Munich 1972.

Thủ phạm thứ hai đền tội. Tiến sĩ Mahmoud Hamshari, đại diện Palestine ở Paris, lãnh tụ Tháng Chín Đen ở Pháp.

Ngày 8-12-1972, một điệp viên Mossad giả danh là một nhà báo gọi điện thoại về nhà riêng của đương sự, khi Hamshari nhắc máy lên, chưa kịp nói Allo thì nổ tung, đầu nát như tương, do một quả bom cài trước được kích hoạt.

Vụ thanh toán thứ ba xảy ra ở London. Một thành viên Palestine có tên trong danh sách tìm diệt đã bị ai đó đứng sau lưng, xô anh ta xuống đường rầy xe điện chưa kịp ngừng ở trạm chính trong giờ cao điểm, hành khách đông đảo đang đứng chờ để lên xe.

Vụ ám sát thứ tư.

Đêm 24-1-1973, Hussein al-Bashir, người Jordan, lãnh tụ Tháng Chín Đen ở Cyprus, (đảo Síp), khi vói tay tắt ngọn đèn ngủ, thì quả bom cài sẵn dưới giường phát nổ, làm banh xác anh ta và phá hỏng cả căn phòng trong khách sạn Nicosca, Cyprus. Thủ phạm không để lại dấu vết nào cả, và đương nhiên là Do Thái phủ nhận việc ám sát đó.

Sau những vụ ám sát, người Palestine đề phòng và bảo vệ cẩn mật hơn, nên Mossad thay đổi chiến thuật. Thế là Chiến Dịch Mùa Xuân của Tuổi Trẻ (Operation Spring of Youth) ra đời.

Chiến dịch Mùa Xuân của Tuổi Trẻ cũng nằm trong chiến dịch lớn là Con Thịnh Nộ của Thượng Đế.

Mục tiêu là 3 thành viên cấp cao của Tháng Chín Đen sống trong một toà nhà 6 tầng được canh gác chặt chẽ ở thủ đô Beirut của Li Băng.

Đêm 9-4-1973, 3 lính cảm tử Do Thái là Sayeret Matkal, Shayetet 13 và Tzanhanim, từ một chiến hạm trang bị hoả tiễn đầu ngoài khơi bờ biển

Li Băng, 3 cảm tử dùng thuyền cao su vào bờ. Trên bờ, đã có những điệp viên Mossad chờ sẵn, với những chiếc xe đã thuê ngày hôm trước, chở tất cả vào thủ đô Beirut. Những lính cảm tử mặc thường phục và cũng có người hoá trang giả làm phụ nữ.

Ở Beirut, điệp viên Mossad và lính cảm tử tấn công vào toà nhà 6 tầng để đưa 3 thành viên cao cấp Palestine đi đầu thai, đó là Muhammad Youssef al-Najjar và vợ, Kamal Adwan và Kamal Nasser.

Quân Do Thái gặp sự kháng cự mãnh liệt, nhưng họ cũng hoàn thành nhiệm vụ, và còn phá hủy một trạm xăng và một cơ sở sản xuất vũ khí của địch. Trong trận đụng độ, 2 cảnh sát Lebanon, 1 công dân Ý và khoảng 10 người Palestine bị thiệt mạng. Phía Do Thái có 2 người hy sinh, những người khác rút lui an toàn.

Ngày 11-4-1973, một thành viên Thám Chín Đen trên đường đến Cyprus để thay thế Hussein al-Bashir đã bị ám sát trước đó, anh ta bị giết bởi một quả bom được cài trong phòng một khách sạn ở Athens, Hy Lạp.

Kể từ 28-6-1973 đến 21-10-1986, đã có 10 thành viên Thám Chín Đen có tên trong sổ đoàn trường bị triệt hạ bởi lệnh hành quyết của Chiến Dịch Con Thịnh Nộ của Thượng Đế.

5.2.3. Cuộc săn lùng gay go tên Hoàng Tử Đỏ Ali Hassan Salameh

Ali Hassan Salameh (1940 - 22-1-1979) là một trong những người điều khiển cuộc bắt cóc các lực sĩ Do Thái ở Munich năm 1972. Bí danh là Abu Hassan.

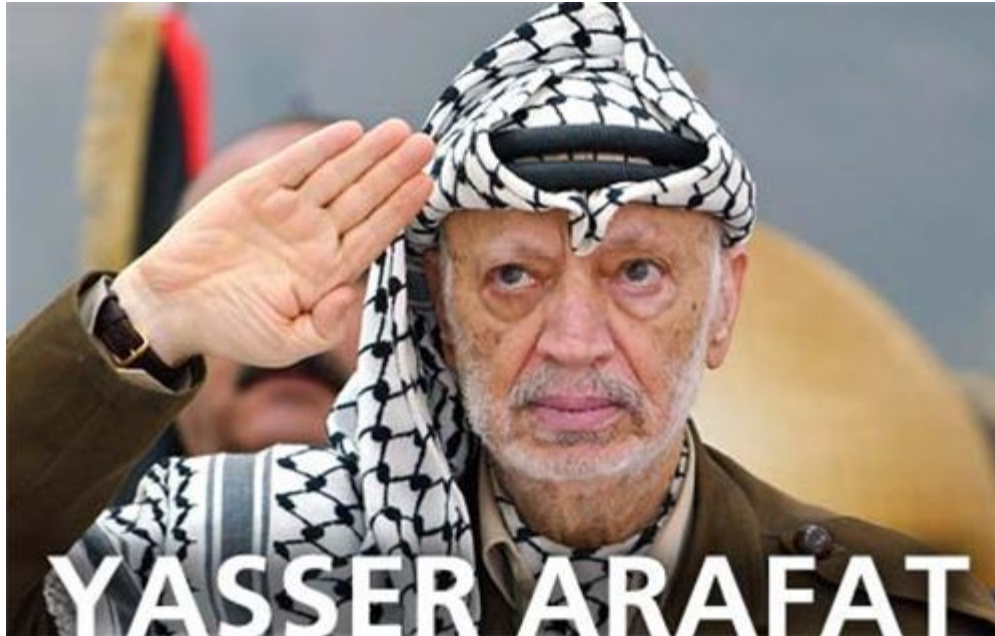
1. Những thất bại trong vụ hạ sát Salameh

Sau một năm truy lùng, Mossad nhận được tin Salameh đang sống tại một thị trấn nhỏ tên Lillehammer của Na Uy.

Ngày 21-7-1973, toán ám sát Mossad đã bắn chết Ahmed Bouchiki, một người Ma Rốc làm bồi bàn, không có liên hệ gì tới vụ thảm sát và với Tháng Chín Đen cả. Sự giết lầm người do nhầm chỉ viên nhận diện sai, và 6 nhân viên Mossad bị Na Uy bắt giữ, riêng người chỉ huy tên Michael Harari đã tìm cách trốn thoát, 5 người còn lại bị tổng giam về tội giết người, và đến năm 1975 mới được thả về Do Thái.

Vụ Mossad giết lầm người làm cho thế giới phản nộ và lên án Do Thái,

nên thủ tướng Golda Meir ra lệnh hủy bỏ chiến dịch Wrath of God, tuy nhiên, Mossad vẫn tiếp tục truy lùng Salameh.

Vào tháng 1 năm 1974, được tin Salameh sẽ đến Thụy Sĩ để gặp thủ lĩnh Yasser Arafat của PLO tại một nhà thờ vào ngày 12-1-1974. Giám điệp Mossad triển khai phương án đến Thụy Sĩ. Hai sát thủ Mossad đột nhập vào nhà thờ trong lúc 3 người Á Rập đang hội họp. Một tên Á Rập rút súng nhưng tức khắc bị bắn hạ tất cả. Lục soát nhà thờ, không thấy Salameh đâu cả, nên toán Mossad liền tẩu thoát. Một lần nữa, gián điệp Do Thái lại thất bại trong việc tìm giết thủ phạm Salameh.

Sau đó không lâu, 3 điệp viên Mossad bay đến Luân Đôn, Anh quốc, để gặp một “người đưa tin”, hứa sẽ cung cấp tin tức về Salameh, nhưng người đưa tin không đến, thế là các sát thủ Do Thái biết rằng họ đã bị lộ. Tình cờ, một thiếu nữ tuyệt sắc, kêu gọi, đã quyến rũ được một trong 3 điệp viên Mossad đến khách sạn Europa với cô, và tình hình anh ta bị bắn hạ tại phòng ngủ của khách sạn. Nguồn tin địa phương cho biết, đó là một nữ sát thủ chuyên nghiệp, giết mướn độc lập. Họ không

tìm ra manh mối của người đã thuê nữ sát thủ đã giết đồng đội. Sau đó, thiếu nữ bị giết chết gần nhà của cô.

Toán Mossad này bị kỷ luật, vì không tuân lệnh ngừng chiến dịch, và hành động ngoài mục đích. Lại thêm một lần thất bại nữa.

Mãi đến 5 năm sau, dưới thời thủ tướng Menachem Begin của Do Thái, chiến dịch tìm diệt Salameh lại tiếp tục.

Thật ra, Salameh đã được CIA sử dụng như là người liên lạc giữa Hoa Kỳ và Tổ Chức Giải Phóng Palestine (PLO), nên được CIA bảo vệ từ năm 1970 cho đến ngày chết, 22-1-1979.

Ali Hassan Salameh thuộc gia đình giàu có, nhiều quyền lực, xài tiền rộng rãi về gái đẹp và chơi xe hơi thể thao đắt tiền, được gọi là Hoàng Tử Đỏ (Red Prince)

Salameh cưới vợ, vốn là một hoa hậu hoàn vũ của năm 1971. Đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii, rồi đến sống tại khu Disneyland, California. Đến tháng 8 năm 1978, khi vợ có thai, Salameh trở về Beirut, Lebanon.

2. Mỹ nhân kế với cái bẫy trên giường

Mossad phải mất 6 năm mới tìm ra được tung tích của một trong những tên đầu xỏ của vụ thảm sát Olympic Munich 1972. Thế là nữ điệp viên Penelope được cử tham gia công tác. Nữ điệp viên Do Thái được tuyển chọn rất kỹ, có thể nói là “người giỏi nhất trong vạn người”.

Các nữ đặc vụ phải thông thạo tiếng Anh, tiếng Ả Rập và các thứ tiếng Âu châu. Phải trải qua những giai đoạn huấn luyện đầy gian khổ, phải nhuần nhuyễn kỹ năng gián điệp như theo dõi, chống và cắt bám đuôi, ăn trộm tài liệu, nghe lén, sử dụng các loại vũ khí, biết lái các loại xe, đội lốt, giả dạng, nằm vùng... và hơn thế nữa, phải rất xinh đẹp và có khả

năng kéo kẻ thù lên giường.

Penelope là biệt danh của thiếu nữ tên Erika Mary Chambers, sinh ngày 6-7-1952 tại thành phố Liverpool, Anh quốc. Tốt nghiệp đại học năm 1974.

Penelope đến Beirut với thông hành mang quốc tịch Anh, lý lịch tốt nghiệp đại học Southampton, làm việc cho một tổ chức từ thiện có trụ sở tại Luân Đôn, đến công tác giúp đỡ những trẻ em trong trại tỵ nạn của người Palestine, nơi mà Ali Hassan Salameh thường đến ủy lạo và giúp đỡ trẻ em trong trại.

Penelope lân la làm quen với Salameh. Và điều cuối cùng đã đến. Mặc dù đã có vợ là hoa hậu hoàn vũ, nhưng vốn hảo ngọt, nên Salameh đã bập Penelope.

Cũng có vài lần đang vui vẻ mặn nồng với nhau, Penelope định ra tay, nhưng không thành. Sau một thời gian khăng khít, Penelope nắm được

thói quen của kẻ thù, đó là thói quen thường hay đến thăm nhà bà già vợ vào những chiều thứ bảy.

Vào lúc 3 giờ 35 chiều ngày 22-1-1979, đoàn xe 2 chiếc Chevrolet wagon trên đó có Salameh và 4 cận vệ, trên đường đến dự tiệc sinh nhật mẹ vợ ở khu phố Ghobari. Khi đoàn xe vừa đến chiếc Wokswagen màu đỏ đậu bên đường, chứa 100 kg chất nổ plastic, thì ở tầng lầu 8 của căn hộ, Penelope kích hoạt chất nổ bằng remote control, tiếng nổ long trời lở đất làm cho 4 cận vệ chết ngay tại chỗ, Salameh bị thương nặng và chết ở bệnh viện một tháng sau đó. Tội nghiệp cho 4 người đi đường vô tội, không có tên trong sổ đoàn trường, phải chết oan.

Penelope và 14 người của Mossad biến mất, không để lại một dấu vết nào. Đó là lý do để cho Mossad mạnh miệng chối leo lẻo về hành động ám sát.

Đối với kẻ thù, khi đã bị đưa vào danh sách tìm diệt, thì dù cho có chạy

trốn đằng trời cũng khó thoát khỏi bàn tay của Mossad. Như trường hợp của tên đồ tể Đức Quốc Xã Adolf Eichmann, đã tham gia vào vụ tàn sát 6 triệu người Do Thái trong các trại tập trung. Sau khi Đức đầu hàng, Eichmann trốn sang Áo, rồi trở về Đức, sang Ý và cuối cùng đến Argentina, Nam Mỹ.

Tình báo Do Thái vẫn kiên trì truy lùng suốt 10 năm, xem qua hàng trăm ngàn tài liệu và cuối cùng phát hiện hắn sống ở Argentina với cái tên mới là Ricardo Klement. Ngày 11-5-1960 Do Thái bắt cóc đưa về Tel Aviv. Sau 14 tuần lễ xét xử, với 1,500 tài liệu và hơn 100 nhân chứng, vài chục hồ sơ từ 16 quốc gia gửi đến. Bị kết án tử hình và bị treo cổ lúc 12 giờ đêm ngày 31-5-1962.

6. Kết

Giám đốc tình báo Mossad, Tamir Pardo đến Washington ngày 31-1-2012 để thảo luận về khả năng tấn công cơ sở hạt nhân của Iran

Tình báo Mossad đã thực sự làm trở ngại chương trình hạt nhân của Iran, đồng thời cũng gây nhiều thiệt hại cho nước này.

Nỗ lực làm giàu chất Uranium của Iran khiến cho Hoa Kỳ, Âu châu và Do Thái lo ngại. Cơ quan Năng Lượng và Nguyên Tử Quốc Tế (IAEA=International Atomic Energy Agency) tuyên bố là họ đã nắm trong tay những bằng chứng cho thấy Iran đã tiến hành những thử nghiệm liên quan đến việc phát triển một thiết bị, kích nổ hạt nhân sử dụng trong vũ khí nguyên tử.

Tin tức của IAEA khiến cho Hoa Kỳ và Liên Âu siết chặt sự trừng phạt Iran, chủ yếu là việc bán dầu khí và phong tỏa tài chính.

Cuộc đọ sức giữa Iran và Hoa Kỳ đã đến giai đoạn công khai. Tổng thống Obama mở một chiến dịch rộng lớn, siết chặt gọng kềm trừng phạt Iran.

Ở Liên Âu, tổng thống Pháp, Nicolas Sarkozy, chủ trì, ráo riết vận động một cuộc bỏ phiếu tăng cường biện pháp trừng phạt Iran.

Ở châu Á, Nhật, Nam Hàn, Ấn Độ đang tìm nguồn dầu khác ở các nước Arab Saudi và các quốc gia dầu hỏa trong vùng. Hoa Kỳ không hy vọng thuyết phục được Trung Cộng, nước nhập cảng 1/3 sản lượng dầu, mỗi ngày 2.2 triệu thùng từ Iran. Tuy nhiên, Trung Cộng cũng đang tìm nguồn dầu khác, vì đã có sự tranh chấp với Iran về một hợp đồng dầu khí.

Tổng thống Obama đã ký một quyết định ngăn chặn những chuyển khoản tài chính quốc tế đối với Iran. Quyết định này làm kẹt 5 tỷ đô la của Iran tại các ngân hàng ở Nam Hàn.

Các nhà máy lọc dầu Iran vẫn hoạt động tốt, nhưng gặp khó khăn trong việc bán dầu và nhất là việc thu tiền bán dầu từ các ngân hàng bị tác động bởi quyết định cấm vận tài chính của Hoa Kỳ.

Vừa qua, tổng thống Mahmoud Ahmadinejad sang Cuba, có lẽ để học hỏi kinh nghiệm chống cấm vận mà Cuba đã chịu từ bấy lâu nay.

Trúc Giang

Minnesota ngày 28-2-2012

Bóng ma Mossad: Những điệp vụ trong bóng tối

Mossad - một trong những tổ chức tình báo bí mật nhất thế giới có thể được xem là cơ quan gián điệp vấy máu nhiều nhất lịch sử tình báo thế giới. Chẳng gì mà Mossad không làm, từ bắt cóc, cứa cổ, tiêm thuốc độc đến bắn vợ sọ nạn nhân...

Trong số ra ngày 2/8/2011, tờ Der Spiegel (Đức) cho biết, Cơ quan Tình báo Israel Mossad là thủ phạm tổ chức hàng loạt vụ giết các nhà khoa học gia hạt nhân Iran gần đây, trong đó có vụ bắn toác cổ nhà khoa học hạt nhân Darioush Rezaei ngay tại thủ đô Tehran ngày 23/6/2011.

"Đồ chơi" của điệp viên Mossad

Bàn tay vấy máu

Vụ hạ sát TS vật lý hạt nhân Darioush Rezaei 35 tuổi (bởi hai kẻ lạ mặt phóng môtô nã 5 phát súng vào chiếc xe nạn nhân khi Rezaei đang chở vợ và con gái) là vụ mới nhất liên quan đến Mossad. Rezaei là nhà vật lý hạt nhân thứ ba của Iran bị khử thời gian gần đây, trong chiến dịch bắt đầu từ năm 2010.

Darioush Rezaei - một trong những nạn nhân mới nhất của Mossad

Ngày 12/1/2010, nhà vật lý hạt nhân Masoud Ali Mohammadi, người được giới chuyên gia năng lượng hạt nhân thế giới đánh giá là một trong những nhà khoa học hạt nhân số một Iran, bị giết bởi quả bom điều khiển từ xa cài trong chiếc môtô đậu cạnh xe hơi của ông. Gần một năm sau, ngày 29/11/2010, GS vật lý hạt nhân Majid Shahriari bị nổ tan xác khi chiếc xe hơi của ông bị cài bom; trong khi đồng nghiệp Fereidoun Abbasi (Giáo sư Đại học Shahid Beheshti) cũng bị ám sát suýt chết (sau vụ trên, Tổng thống Iran Mahmoud Ahmadinejad bổ nhiệm Abbasi làm Phó chủ tịch Cơ quan Nguyên tử Iran).

Trước đó, năm 2007, TS Ardeshir Hosseinpour (làm việc tại Nhà máy hạt nhân Isfahan) cũng bị chết một cách bí hiểm bởi “nhiễm phóng xạ”. Năm 2007 cũng là năm mà Trung tướng, Thứ trưởng Quốc phòng Iran Ali-Reza Asgari “biến mất” một cách kỳ lạ. Ngày 7/2/2007, sau khi đến Istanbul (Thổ Nhĩ Kỳ) từ Damascus (Syria) trong chuyến công du, Ali-Reza Asgari đột nhiên mất tích suốt từ đó đến nay (tháng 8/2011), để lại vô số tin đồn đoán về tông tích mình, rằng ông bị Mossad hay CIA bắt cóc để khai thác thông tin về chương trình hạt nhân quân sự Iran; hay ông đào thoát bởi bất đồng với Tổng thống Ahmadinejad.

Khalid Meshal, hiện là thủ lĩnh quốc tế của Hamas, người suýt chết trong một vụ ám sát của Mossad

Cư dân giàu có tại khu biệt lập Afeka ở bắc Tel-Aviv chẳng lạ gì Rafael Eitan - gã trung niên béo lùn thích để ngực trần và bị điếc đặc tai phải. Người ta vẫn thường thấy Eitan đi đâu đó, trở về với mớ sắt vụn rồi lụi hụi hàn lại thành những hình thù khác nhau như một thú tiêu khiển. Ít người biết rằng, trong gần 1/4 thế kỷ, Eitan là Phó giám đốc Mossad đặc trách các chiến dịch đặc biệt. Trong suốt thời gian làm điệp viên, Eitan đã lẫn lộn khắp các thành phố châu Âu, trong những điệp vụ tìm diệt. Eitan giết nhiều người đến mức không thể nhớ chính xác bao nhiêu, có khi bằng khẩu Beretta gắn ống hãm thanh, có khi bằng sợi dây điện siết cổ hoặc có lúc bằng một cú vạ cổ nạn nhân cực mạnh, nhanh và gọn như xoắn cổ vịt! Khi Menachem Begin đắc cử Thủ tướng năm 1977, Eitan được chỉ định làm cố vấn riêng về chống khủng bố.

Việc đầu tiên Eitan thực hiện ở cương vị này là tổ chức chiến dịch thanh trừng nhóm khủng bố giết 11 vận động viên Israel tại Thế vận hội Munich năm 1972. Những gì đạo diễn Mỹ Steven Spielberg miêu tả trong bộ phim về đề tài này (Munich, sản xuất năm 2005) chẳng thấm vào đâu so với thực tế. Nạn nhân đầu tiên bị khử khi đang đứng trong hành lang căn hộ tại Rome (bị bắn 11 phát với mỗi viên được xem như trả thù cho một vận động viên Israel). Nạn nhân thứ hai bị giết khi trả lời điện thoại từ căn hộ ở Paris (cái đầu bị vỡ toác như quả dưa bởi khối thuốc nổ cài trong ống nghe và được

kích hoạt bằng thiết bị điều khiển từ xa). Kẻ khủng bố thứ ba bị giết bằng bom trong căn hộ tại Nicosia (Cyprus)...

Rafael Eitan (1929-2004) - một trong những huyền thoại của lịch sử Mossad

Để tạo thêm mùi vị kinh hoàng cho các thành viên còn lại của nhóm khủng bố "Tháng Chín Đen", Mossad cho đăng một loạt cáo phó trên nhiều tờ báo Arab địa phương và gửi hoa đến viếng gia đình họ, trước khi họ lần lượt bị giết! Riêng thủ lĩnh nhóm khủng bố (trực tiếp thực hiện vụ giết vận động viên Israel) Ali Hassan Salameh - mệnh danh "Hoàng tử đỏ", thì chính Eitan đã đích thân ra tay. Sau nhiều lần theo dõi và mất dấu đối tượng, Eitan cuối cùng phát hiện Salameh tại Beirut. Thuộc Beirut như lòng bàn tay, Eitan cải trang thành thương nhân Hy Lạp và theo dõi đường đi nước bước Salameh. Trở về Tel Aviv, Eitan phái ba điệp viên Mossad vào Li-băng.

Một kẻ thuê xe; một người cài bom vào khung xe; và kẻ còn lại đỗ xe tại con lộ mà "Hoàng tử đỏ" đi ngang mỗi sáng. Dùng thiết bị điều khiển từ xa, nhóm điệp viên Mossad đã giết ban xác "Hoàng tử đỏ"! (vụ thanh trừng nhóm Tháng Chín Đen từng gây chấn động thế giới và Eitan thậm chí được tiểu thuyết gia truyện gián điệp John Le Carré lấy làm hình mẫu cho một nhân vật trong quyển The Little Drummer Girl).

Giết kẻ thù đã đành, Mossad cũng giết luôn kẻ không thể mua chuộc được. Vụ

TS Gerald Bull (Canada) là điển hình. Khoa học gia Bull từng là một trong những chuyên gia vũ khí đạn đạo số một thế giới. Israel nhiều lần tiếp cận và mua chuộc đương sự nhưng bất thành. Trong khi đó, Bull muốn bán kỹ thuật cho Iraq. Cốt lõi kỹ thuật Bull là mẫu pháo siêu hạng (được đặt tên Supergun) có nòng dài 148m được chế từ 32 tấn thép Anh.

Cuối năm 1989, Supergun đã khai hỏa thử tại Mosul (Iraq) và Baghdad đặt Bull chế 3 khẩu Supergun với giá 20 triệu USD. Dự án chế tạo Supergun có mật danh Babylon. Công ty Space Research Corporation (SRC) của Bull có trụ sở tại Brussels chịu trách nhiệm mua thiết bị từ các nước châu Âu láng giềng.

Ngày 17/2/1990, một điệp viên nằm vùng Mossad ở Brussels vợ được tài liệu về Dự án Babylon. Tại Mossad, hồ sơ Bull ngày càng dày, từ lúc đương sự được trao bằng tiến sĩ năm 22 tuổi đến lúc (năm 1976) chế được khẩu “bích kích pháo” 45 mm có thể bắn được mục tiêu cách xa 40km, ở thời điểm mà khẩu đại bác tốt nhất của NATO chỉ bắn được 27km... Trưa ngày 20/3/1990, Thủ tướng Israel Yitzhak Shamir đã thống nhất với Giám đốc Mossad Nahum Admoni, rằng Bull phải chết!

Hai ngày sau, hai điệp viên Mossad có mặt tại Brussels, nơi một điệp viên Mossad khác rành rẽ mọi động tĩnh của Bull đang đón chờ. 18 giờ 45 phút ngày 22/3/1990, ba điệp viên Mossad đánh chiếc xe thuê đến khu phố Bull sống; mỗi người lặn một khẩu súng trong bụng. 20 phút sau, khi mở cửa, ông già Bull 61 tuổi bị ghim 5 phát vào đầu và cổ bằng loạt đạn 7,65 mm. Bull lao đảo đổ gục chết ngay ở bậc cửa. Khi nhóm sát thủ trở về an toàn, Ban tâm lý chiến Mossad tung ra dư luận Bull bị Baghdad giết bởi tội bội tín...

Những điệp vụ ám sát rợn tóc gáy

Năm 2003, (cụu) Thủ tướng Ariel Sharon bắt đầu bật đèn xanh cho chiến dịch “bắt rắn chặt đầu”, với chiến dịch quân sự lần tình báo nhằm tiêu diệt các đối tượng thủ lĩnh Hamas cũng như những nhóm Hồi giáo quá khích khác. Thật ra chiến dịch này không mới. Nhiệm vụ thường trực của Mossad vẫn luôn là tiêu diệt thủ lĩnh các nhóm Hồi giáo vốn máu me cực đoan.

Vụ giết Fathi Shkaki là một ví dụ. Ngày 24/10/1995, hai thanh niên ở độ tuổi 20 với mật danh Gil và Ran rời Tel Aviv trên hai chuyến bay riêng. Ran đến Athens còn Gil hạ cánh xuống Rome. Tại sân bay, họ đều nhận thông hành Anh. Sau đó, hai người khởi hành đến Malta và cùng đăng ký tại khách sạn Diplomat nhìn ra cảng Valletta thơ mộng đầy nắng. Chiều hôm đó, một chiếc xe gắn máy được giao cho Ran. Chẳng ai trong nhân viên khách sạn nhớ Ran và Gil có nói chuyện với nhau. Hầu hết thời gian trú tại khách sạn họ đều ở rịt trong phòng riêng.

Có lần một nhân viên phục vụ ca cẩm về cái samsonite nặng chình chịch, Gil nhăn mặt

cười, nói đùa rằng nó chứa vàng thỏi. Trước đó một ngày, nhóm điệp viên Mossad cũng đến Malta bằng phà, liên lạc với Gil qua thiết bị vô tuyến cực mạnh giấu trong chiếc samsonite. Ổ khóa samsonite được thiết kế mở ngược theo chiều kim đồng hồ để không kích hoạt ngòi nổ bên trong. Vô phúc kẻ nào lấy trộm samsonite và mở theo kiểu thông thường (theo chiều đồng hồ), chắc chắn nạn nhân sẽ bị chết phanh xác. Anten trong samsonite là sợi cáp quang 400m được cuộn gọn, tạo thành cái đĩa đường kính 15cm. Suốt đêm, Gil nhận chỉ thị từ con phà với cái samsonite này.

Cuối cùng, đối tượng xuất hiện: Fathi Shkaki đến Malta với một cận vệ Libya. Cạo râu nhẵn nhụi, Shkaki khai với hải quan Malta mình tên Ibrahim Dawish. Sau khi đăng ký khách sạn Diplomat, Shkaki ngồi nhâm nhi tại quầy cà phê nhìn ra biển và gọi vài cú điện. Sáng hôm sau, Shkaki đi mua vài chiếc sômi hứa tặng cậu con trai rồi tản bộ ra bãi biển. Ông không biết rằng, sau lưng có hai gã đi theo từ hồi nào trên chiếc xe gắn máy. Bất ngờ, một gã nã 6 phát vào đầu Shkaki. Tay thủ lĩnh Islamic Jihad chết tức thì. Tại Iran, giới giáo sĩ tuyên bố quốc tang cho Shkaki; và tại Tel Aviv, khi hỏi về cái chết Shkaki, Thủ tướng Yitzhak Rabin nói: "Tôi chẳng có gì để buồn". Vài ngày sau, 4/11/1995, Yitzhak Rabin cũng bị ám sát...

Đi đêm gặp ma

Không phải lúc nào sát thủ Mossad cũng có thể tàng hình như bóng ma và thực hiện thành công điệp vụ ám sát.

Ngày 31/7/1997, ngày mà hai kẻ khủng bố liều chết Hamas giết 15 người và làm bị thương 157 nạn nhân tại một ngôi chợ Jerusalem, Giám đốc Mossad Danny Yatom được vờ khẩn cấp đến văn phòng Thủ tướng Benyamin Netanyahu. Được yêu cầu lập tức lập danh sách tất cả thủ lĩnh Hamas và tông tích của họ, Yatom tung điệp viên đến khắp các nước Arab và tất nhiên không thể không kể Gaza lẫn Bờ Tây. Netanyahu liên tục chất vấn Yatom về chiến dịch do thám Hamas. Đến tháng 9/1997, Netanyahu đã gần như mất kiên nhẫn và gọi Yatom bất kể giờ giấc nào, kể cả ban đêm. Ngày 9/9, Hamas lại khủng bố, làm bị thương hai cận vệ Israel của tùy viên văn hóa ở Đại sứ quán Israel mới khánh thành tại Amman (thủ đô Jordan). Ba ngày sau, trong bữa cơm trưa tại nhà Netanyahu, Yatom mới cung cấp một cái tên: Khalid Meshal (có tài liệu viết là Khaled Mashaal). Và kế hoạch giết Meshal lập tức được tiến hành. Không như nhiều vụ ám sát trước, lần này Mossad không dùng súng mà cũng chẳng phải sợi dây câu cá để xiết cổ đương sự. Vũ khí được chọn là bình xịt hóa chất gây tổn hại thần kinh trung ương.

Ngày 24/9/1997, các điệp viên Mossad lần lượt đến Amman từ Athens, Rome và Paris. Hai sát thủ trực tiếp thực hiện điệp vụ đều mang thông hành Canada với tên Barry Beads và Sean Kendall. Họ đăng ký tại khách sạn Intercontinental và nhóm còn lại trú

trong Đại sứ quán Israel cách đó không xa. 9 giờ sáng hôm sau, Beads có mặt ở tiền sảnh và đăng ký thuê chiếc Toyota xanh ngọc; ít phút sau, Kendall thuê chiếc Hyundai xanh lá cây.

10 giờ, Meshal được tài xế chở đi; ở băng ghế sau, có ba đứa con nhỏ của ông. Beads lẳng lặng đánh vô lăng theo sau và những tay điệp viên Mossad khác cũng có mặt rải rác trên đường. Khi đến quận Garden, tay tài xế báo Meshal biết họ bị bám đuôi. Meshal dùng điện thoại xe hơi gọi cảnh sát Jordan. Barry Beads và Sean Kendall cũng nhận thấy bị lộ và vượt lên mất hút. Ít phút sau, cảnh sát Jordan gọi Meshal, cho biết hai xe trên chỉ là du khách Canada.

Không lâu trước 10 giờ 30 phút, khi tài xế của Meshal đánh xe vào đường Wasfi Al-Tal, đã có một đám đông đứng trước trụ sở Hamas. Barry Beads và Sean Kendall có mặt trong số đó. Chẳng ai nghi ngờ họ bởi du khách nước ngoài vẫn thường tò mò đến trụ sở xem các thủ lĩnh Hamas. Sau khi Meshal hôn con và ra khỏi xe, Beads tiến thẳng đến trong khi Kendall kè sát vai đối tượng.

“Ông là Meshal?” - Beads hỏi, cùng lúc Kendall lôi ra chiếc bình và xịt vào tai trái nạn nhân. Thủ lĩnh Hamas hoảng hốt tháo chạy và chúi liên tục vào vành tai. Kendall tính xịt lần nữa nhưng đám đông bắt đầu chú ý khiến Beads phải kêu la tẩu thoát. Lúc đó, Meshal bắt đầu nôn mửa và choáng váng. Đám đông gọi xe cứu thương. Và trong lúc hỗn loạn tháo chạy, nhóm điệp viên Mossad đã chuồn mất, không “vớt” kịp Kendall và Beads. Tại đồn cảnh sát, đích thân Samith Batihi - chỉ huy phản gián Jordan - tiếp Beads và Kendall. Trước đó, chỉ huy cứu điểm Mossad đã gọi điện cho Batihi!

Trước khi Giám đốc Mossad Yatom đến văn phòng Thủ tướng, Netanyahu đã nhận cú điện từ Vua Hussein của Jordan trên đường dây nóng. Vua Hussein cáo đến mức ông nói mình có cảm giác giống như một thằng bạn thân dám hành xử tồi đến mức hiếp cả con gái bạn mình; rằng Netanyahu đừng có chối biến bởi hai tên điệp viên Mossad đã khai tuốt tuốt trước ống kính video; và rằng cuộn băng đó đang trên đường đến Washington để Ngoại trưởng Mỹ Madeleine Albright thực mục sở thị.

Khi Netanyahu đề nghị đến Amman để “làm cho rõ vấn đề” nhằm “tránh gây hiểu lầm đáng tiếc”, Vua Hussein bác ngay, nói rằng “quý vị không cần phải tốn thời gian như thế”.

Như bị trời sập xuống đầu, Netanyahu còn được yêu cầu thả giáo sĩ Ahmed Yassin (thủ lĩnh tinh thần và là người đồng sáng lập Hamas; bị Israel giết vào tháng 3/2004), đồng thời phải đưa thuốc giải cho Meshal để đổi lấy mạng Beads và Kendall. Một giờ sau, thuốc giải được chuyển đến Amman trên một chuyên cơ của quân đội Israel. Meshal bình phục vài ngày sau và thậm chí đủ sức tổ chức buổi họp báo chế nhạo Mossad.

Hôm sau, Madeleine Albright gọi hai cú điện khẩn cho Netanyahu với ngôn ngữ xúc phạm không kém Vua Hussein. Trong vòng một tuần sau sự kiện, Israel thả Ahmed Yassin.

Tháng 2/1998, sếp Mossad Yatom từ chức. Netanyahu thậm chí không gửi thư cảm ơn vì những “đóng góp và cống hiến đất nước” cho Yatom (như thủ tục hành chính thông lệ). Gần 10 năm sau vụ việc, Israel vẫn còn “hận” vụ Meshal.

Năm 2006, Bộ trưởng Tư pháp Israel Haim Ramon tiếp tục yêu cầu cộng đồng quốc tế can thiệp để Syria trục xuất Meshal (sau vụ ám sát Meshal năm 1997, quan hệ giữa Jordan và Hamas căng thẳng, Meshal bị trục xuất đến Qatar rồi sau đó đương sự đến Damascus lưu trú từ năm 2001 và ở đó suốt đến nay, với tư cách là “thủ lĩnh quốc tế” của Hamas).

Nguồn: Mạnh Kim / *Petrotimes*, 23.8.2011.